

и много други съседки — млади и стари, днесъ тука бѣлѣха платна. Рояци деца край тѣхъ играеха, ждрапахъ въ локвитѣ, газѣха по рѣката и любопитно гледаха въ дъното, сякашъ искаха да проникнатъ въ нѣкаква тайна. Не е отдавна, когато водитѣ на Бистра пълнѣха коритото ѝ отъ брѣгъ до брѣгъ, когато тя бѣсно ревъше и носѣше изкъртени дървета отъ балкана, търкаляше канари и мжкнѣше покщнина отъ горна махала.

А сега! — де е нейната сила, страховитостъ, оглушителенъ шумъ? Сега се е смалила, смирила, занѣмѣла е, победена и унижена отъ лѣтото и отъ неговия слънчевъ пекъ. Де сж се дѣнали таинственитѣ същества, които живѣятъ подъ дълбокитѣ води на дъното? Тѣ играятъ по месечина на китнитѣ брѣгове и пѣятъ чудни пѣсни. Де ли е замрѣлъ тѣхния екъ? Тия въпроси минаваха презъ съзнанието на децата и все не намираха отговори.

Женитѣ се бѣха прѣснали по рѣката боси съ бѣли кърпи забрадени, облѣчени въ бѣли леки дрехи. Отдалече изглеждаха като лебеди. Глѣчка, смѣхъ, весели разговори, пѣсни ечеха наоколо. Нѣкои загазили въ водата, съ шепи прѣскатъ платната, прострѣни успоредно на меката зелена трева. Мжже минаваха и стрѣвно поглеждаха... Всички сякашъ бѣха забравили робията, кървавата война и възможнитѣ страшни изненади. Топлото лѣто, чуднитѣ зелени изгледи, щедритѣ Божии дарове, неизразимата красота, прѣснатата по четиритѣ земни краища, всичко това будѣше въ душитѣ щастие.

Николчо, шестнадесетъ годишенъ момъкъ, деверъ на тета Спаса, идѣше отъ чаршията, отиваше по работа къмъ горна махала. Общата веселба на бѣлѣнката му обѣрна вниманието, привлѣче го и го спрѣ. Съгледа го тета Спаса и му продума:

— Ела, бре Николчо, да те научимъ, какъ се бѣли платно. Сетне ще те научимъ да сукашъ циви, да предешъ на фурка, да тъчешъ, пъкъ най-сетне ще ти ушиемъ и рокля. Хахаха! Колко ще ти прилича рокля!